

Livet er ikke en destination men en rejse

Det mener den tidligere salgschef for Hilton og Radisson Edwardian Lisbeth Johansen. Hun kvittede chefjobbet, fordi en vigtigere rejse ventede hende i Indien. I dag driver hun sin egen hjælpeorganisation til fordel for eksiltibetanere i Himachal Pradesh.

Af Anja Bay

Er du gal, hvordan kan du opgive alt det til fordel for at sidde i en lerhytte? Med 'alt det' mentes en fed hyre, dyre middage og jobbet som salgschef i Skandinavien for hotelkæden Radisson Edwardian.

Sætningen faldt, da Lisbeth for nylig mødte en gammel bekendt fra hjemegnen. Forargelsen var ikke til at tage fejl af, og forståelsen i samtalen opstod da heller aldrig.

Lisbeth fortæller ivrigt om alle de meninger, folk pludselig havde om hende. Hele tiden og med behov for gentagelse. Hendes hænder danser i ryk med sætningerne, der falder djærvt og nordjysk ned mellem os. Råstyrken og modet står ud af hendes øjne. Her lyttes lige så intenst, som der tales.

Handling må komme før død

Reaktionen på det kontroversielle skift fra direktiongangen til et støvet kaos blandt eksiltibetanere udeblev heller ikke fra hverken familie eller venner.

- For lang tid siden havde jeg en veninde, der en dag kom og fortalte, at nu ville hun skifte sit job som advokat ud for at blive handicaphjælper. Hun beskrev, at det faktisk var et dybfølt ønske, hun altid havde båret på. Jeg spurgte, hvorfor i alverden hun først gjorde det nu. Fordi min far er død, svarede hun. Den historie har sat sig dybt i maven af mig.

- Mine forældre syntes, det var frygteligt. Især min mor flippede helt ud. Men skal jeg være helt ærlig, så synes jeg, det ville være at tage pis på både mig selv og mine forældre ikke at tage skridtet, siger Lisbeth og laver karateslag i luften.

Andre blev enormt provokerede over Lisbeths nye liv. Fordi hun ikke fulgte den slagne vej og fik sig en mand og nogle børn.

Men de fleste reagerede positivt på hendes valg. Anerkendelse og respekt var den hyppigste reaktion.

Det springende punkt

Arbejdet, der lå til grund for den såkaldte fede hyre, var fyldt med møder fra Island til London over Norge, Sverige og Finland. Middagene og festerne var uendelige. Og hun ventede. Hele tiden. I lufthavne verden over.

- Til sidst blev jeg lufthavnsjunkie. Jeg sad i timevis hver uge og kiggede på folk, som hastede af sted efter deres næste møde, næste fly. De så så uendelig trætte og pressede ud, at jeg havde lyst til at give dem alle sammen et knus. Men jeg var selv for træt og udkørt til at gøre det, siger hun, så man fornemmer tyngden i alle verdens lufthavne.

Efter 3 år på Hilton tog hun på jordomrejse, hvor kimen til det afgørende skridt blev lagt.

Da hun fik tilbudt jobbet for Radisson i London, tog hun sideløbende en coachuddannelse. For at komme tættere på arbejdet med mennesker og gå i dybden i det relationsarbejde, hun altid havde vægtet højt i jobbet som salgschef.

- Med det nye job for en ny hotelkæde blev jeg jo bare det samme, trygge sted. Sideløbende sad jeg som coach og rådgav folk til at forfølge deres drømme. Til sidst kunne jeg ikke længere forsvare ikke at forfølge min egen, husker Lisbeth og smiler forlegent.

Et skænderi med en god ven blev det springende punkt. Han blev ved med at forlange svar på, hvad der holdt hende tilbage. Den eneste undskyldning der blev tilovers, at hun havde glemt sit kreditkort, så hun ikke kunne betale billetten over nettet. Han smed både computer og VISA kort i skødet af hende. Fire måneder senere landede hun i Indien.

Humor og kaos på indisk

Mødet med Indien beskriver Lisbeth med ét ord, kaos. Men et kaos som tilsyneladende fungerer som en myretue, hvor alle synes at vide, hvor de går hen og hvorfor.

Glæde. Skrald. Fattigdom. Tiggere. Det er også Indien. Men altid med humoren som klangbund.

- Nogle gange ser man en ko spadsere ind i et hus. Så bliver døren lukket. Der går måske fem minutter. Så kommer den ud igen. Det er så urkomisk, griner Lisbeth.

- Men det er også alvor. Folk knokler for det daglige brød. De udholder det, og alternativet er der ikke. Derfor vælger de i stedet ofte at grine af det - selv når jeg er stresset og irriteret, så begynder de at grine af mig, siger Lisbeth og er selv ved at gå til af grin.

Efter et års ophold på et børnehjem for børn af prostituerede, rejste hun til den nordlige provins Himachal Pradesh i nærheden af Kashmir. Her stiftede hun hjælpeorganisationen Helping Hands, som hjælper eksiltibetanere, der er flygtet fra kineserne i Tibet.

- Jeg ville bruge mine redskaber fra salg og marketing til at hjælpe andre og har altid gerne villet lave fundraising, forklarer hun og fortsætter:

- Desuden tænkte jeg meget over, at jeg ikke ville være det der trætte udkørte grå jakkesæt, men i stedet følge mine egne værdier. Så modbilledet var egentlig ligeså stærkt som visionen om Helping Hands.

Ud over arbejdet i sin egen hjælpeorganisation besøger hun hver søndag et børnehjem for tibetanske børn, som ejes af Dalai Lamas søster.

- Jeg tager derhen for at se, hvordan det går, og ja, bare for at være der. Det bor omkring 2.500 børn, og ofte ser jeg ingen voksne. Det er som en landsby kun befolket af børn, fortæller Lisbeth så man ser et helt landskab af børn i alle aldre på en indre film.

- Allerede når de er seks år, sender forældrene dem fra Tibet til Indien. Børnene vandrer over Himalaya bjergene i flok og flere dør på den lange rejse.

Børnene sendes til Indien for at blive opdraget i den buddhistiske kultur og lære sproget. Det forhindrer kineserne dem i, så derfor sendes de ud af landet af deres forældre, som mange børn aldrig ser igen.

Den eneste faste struktur i Lisbeths hverdag er tre timers daglig engelskundervisning på den lokale skole.

- Mit liv lige nu er frihed. Jeg har overskud tid til eftertænksomhed og glæder mig til undervisningen hver eneste dag. Før syntes jeg, folk flåede i mig. Nu nyder jeg at mødes med mange og har et helt andet overskud til menneskene omkring mig, siger hun og laver store, runde cirkler med armene.

LittleBigHelp

I 2008 opstartede Lisbeth LittleBigHelp. Organisationen har hun bygget op som en ad hoc støtte, der løser akutte problemer - der hvor hun møder dem.

Indtil videre har LittleBigHelp etableret strøm til børnehjemmet via solfangere. Desuden har hun hjulpet tibetanske piger i gang med arbejdet som engelsklærere og skaffet briller til en pige, der aldrig har kunnet se ordentligt. Sidstnævnte for blot 200,-, hvilket finansierede busbilletten til optikeren samt brillerne og gav den tibetanske pige et helt nyt liv.

Pengene indsamler Lisbeth fra private, virksomheder og foredrag om sin egen historie,. Alt går ubeskåret til organisationen, da hun selv lever af at coache folk i Danmark fra Indien pr. mail eller telefon.

- Jeg oplever at skulle coache folk over telefonen i, hvor vidt de skal vælge en privat- eller firmabil. Samtidig skal jeg så tage stilling til, hvordan jeg finansierer kræftbehandlingen til en ung mand, siger Lisbeth og pendulerer med blikket fra venstre til højre og tilbage igen.

Øjnene der ser

I fremtiden håber Lisbeth på, at der kommer flere hænder til LittleBigHelp. Hendes ambition er at kunne være forbilledlig for, hvordan man kan vælge at leve ens liv. Også selvom man allerede er fyldt 35, som hun selv.

- Livet har lært mig, at måden vi ser verden på, er afgørende. Jeg kan vælge at se på børnene i Indien og tænke, hvor er det frygtelig, at de ingen tøj har på og leger med en coladåse. Men jeg kan også vælge at se glade børn, der løber rundt og har det sjovt.

- Nogle gange, når jeg sidder på gulvet i en lerhytte sammen med en flok ældre tibetanere, får jeg de her paralleloplevelser. Jeg kunne have befundet mig på en smart restaurant i London, men det ville jeg aldrig bytte ud for at sidde lige dér i netop den hytte med ris i panden - dér hvor jeg får sug i maven af lykke. ☐

Forslag til faktaboks

Lisbeth Johansen

- Født og opvokset i Hørby Skoleby ved Hobro.
- Flyttede som 18-årig til Aalborg og tog en studentereksamen.
- Efter studieårene tog hun til Schweiz og arbejdede på et skisportshotel, inden hun blev rejseleder og udstationeret i Bulgarien og Spanien.
- På turistakademiet i Randers blev hun udannet akademiøkonom og var i praktik i Turismens Udviklingscenter i København. Her fik hun efterfølgende arbejde.

- Hun gik direkte videre til Hotel Hilton, da de åbnede i København. Her begyndte hun i salg og marketing og arbejdede sig op til at blive chef for salgsafdelingen.
- Et år efter chefudnævnelsen sagde hun sit job op for at tage på jordomrejse i et år.
- Efterfølgende blev hun ansat som salgschef i Skandinavien for Radisson Edwardian i London.
- Sideløbende har hun drevet sit eget coachingfirma Advisa. dk.
- eet år i Indien/ år siden tog hun til Indien for at arbejde som frivillig på et børnehjem.
- Den 1/8 2008 stiftede hun hjælpeorganisationen LittleBigHelp, som pt. opererer i det nordlige Indien.

LittleBigHelp

Kontakt Lisbeth

LittleBigHelp's hjemmeside kommer til marts, men har endnu ingen webadresse. Information kan hentes via Lisbeths coachingfirma www.advisa.dk

